

at stemme for det fgl. Budskab. Naar jeg endelig betragter Grundlovens § 15, saa findes der i Slutningen af den, at, naar ingen Thronarving findes, saa vælger den forenede Rigsdag en saadan. Dersom nu den agnatiivt-cognatiiv Arvesølge skulde finde uforandret Sted, saa forekommer det mig, at der aldrig vilde komme den Tid, da ingen Thronarving vilde være tilstede, og dette vidner om, at man, idet man affattede Grundloven, navnlig ogsaa havde tænkt paa den Nødvendighed, som Tiden kunde medføre, at Kongeloven vilde blive ophævet. Der er ogsaa i den 2den Artikel af Londonertractaten raadet Bod paa alle de Vanskeligheder, som kunde opstaae, navnlig med Hensyn til Thronfølgen; thi det er overladt Kongen af Danmark at gjøre Forslag til en ny Thronfølger, og dette er overladt til ham at gjøre saa tidligt, at der ikke kan være nogensomhelst Anledning til, naar Thronen virkelig skulde være ledig, at Uenighed og Strid derom kunde opstaae. Da jeg altsaa er kommen til det Resultat, at der er Noget i Londonertractaten, som taler for, at Arvesølgen efter Kongeloven forandres, saa skal jeg ogsaa stemme for dette Punkt, og, dersom jeg skulde tage Hensyn til Følelsen, da maatte det netop være af Taknemmelighed imod Grundlovens Giver, som aldrig nogensinde har nægtet sit Samtykke til de Lovforslag, som herfra ere overgaaede til Regjeringen. Derfor kunde jeg heller ikke ønske, ved min Afstemning at bidrage til at nægte Samtykke til dette vigtige Formaaels Opnaaelse.

Orsted: Hvad det første af de foreliggende Endringsforslag angaaer, saa kan jeg, efter hvad den ærede Folkethingsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) har ytret, ikke have Noget derimod at erindre. I mit Forslag havde jeg brugt det Udtryk: „for Kongeriget Danmarks Bedkommende“, fordi det var det, som var brugt i det fgl. Budskab, og saaledes var den Form, hvori Samtykket var begjæret, ligesom jeg ogsaa fandt, at det i og for sig var aldeles adæquat. Da det samme Forslag, som nu paany er kommet frem under Nr. 1, blev fremsat ved den forrige Behandling, frygtede jeg for, at der laae noget Andet deri, end det, der efter den Forklaring,

som idag er givet af den ærede Folkethingsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), ligger deri, og troede derfor ikke at burde stemme derfor; men efter den Erklæring, han har givet, troer jeg ikke, at der kan være Noget derimod. Jeg troer ikke, at det Udtryk „for Kongeriget Danmarks Bedkommende“ kunde medføre nogen Misforstaaelse; men ogsaa det Udtryk, der er brugt i Endringsforslaget, er, naar det opfattes paa den af den nævnte ærede Rigsdagsmand angivne Maade, aldeles passende; thi Rigsdagen giver da sit Samtykke, forsaavidt den er istand til at give det, den samtykker for alle de Dele af Monarchiet, med Hensyn til hvilke den har Berettigelse til at give Samtykke. Forøvrigt maa jeg bemærke, at denne Sag er saameget mere ligegyldig, som her ikke er Spørgsmaal om at formulere en Lov, men her er Spørgsmaal om at give Regjeringen en Bemyndigelse, som den har forlangt, og Regjeringen kunde da udgive Loven i den Form, som den finder passende, naar den blot svarer til det, som fra Rigsdagens Side er blevet samtykket.

Hvad angaaer det andet Endringsforslag, da havde jeg næsten opgivet at tale Noget derom, efter at den ærede Folkethingsmand, som jeg nylig har nævnt, paa en saa aldeles indlysende Maade havde godtgjort, at dette Forslag var uklart og uhenftigtsmæssigt og aldeles ikke svarede til det Formaal, man havde med det. Men siden Andre endnu have talt til Fordeel for det omhandlede Forslag, og siden der er anført Grunde, som gribe ind i Sagens Realitet, og som jeg, uagtet de forhen, som jeg troer, paa en tilfredsstillende Maade ere modsagte, ikke troer at burde lade aldeles ubesvarede, skal jeg dog endnu udbrede mig Noget derom. Det er jo ganske klart, forekommer det mig, hvad den høitærede Folkethingsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds udtalte, at naar Rigsdagen stemte for det foreliggende Forslag, saa vilde Regjeringen derved faae den samme Bemyndigelse til at indføre den paa-tænkte Arvelov, som var forkyndt i Budskabet, uforandret. Rigsdagen vilde nemlig derved udtale, at den overlod til Regjeringen at fortolke Londonertractaten, og at gjennemføre den Fortolkning, som den fandt at være den